

COR OBERT

Ell, ara, passeja sense rumb; camina per una ciutat que no sent seva. Havia tingut pares, amics; havia estimat com qualsevol altre. Ara, però, cap sostre li dóna recer; ara, doncs, cap rostre el vol entendre. Tothom s'equivoca, dia a dia, i ell, pensa, va escollir malament. Ell, reflexiona, ja no forma part del món dels homes, del món de la pulcritud, del que és material. És estrany en terra pròpia, i els foranis el miren amb recel. Ell, ara, no té res més enllà de les estrelles.

El cartró li fa de casa, i dins una motxilla carrega tot el seu passat com una mena de llosa que no el permet avançar. Quant seria capaç de donar i oferir per tenir, altra volta, una segona oportunitat. Refer els seus errors i que algú li digues, d'igual a igual: "Aixeca't i camina, no t'equivoquis més. Sigues lliure." Ningú no li ho diu, però. Ningú no el mira. Ningú no el vol. Camina, doncs, secretament i de manera furtiva. Esperant, altra vegada, que algú li regali un somriure, només un; sincer, igual i lliure.

Tu, li n'oferiries un?

RESPIRA